

Bruselj, 2.7.2020
COM(2020) 270 final

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

**o izvajanju Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje
in postopkih predaje med državami članicami**

1. UVOD

1.1. Ozadje

Okvirni sklep Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami¹ (v nadaljnjem besedilu: okvirni sklep) je prvi pravni instrument EU o sodelovanju v kazenskih zadevah, ki temelji na načelu vzajemnega priznavanja². Okvirni sklep je zagotovil učinkovitejši mehanizem za zagotavljanje, da tisti, ki se želijo izmakniti pravici, ne izkoriščajo odprtih meja, ter prispeval k cilju EU razviti in vzdrževati območje svobode, varnosti in pravice. Je pogosto uporabljen instrument za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah v EU. Na podlagi statističnih podatkov za leto 2018³ se ocenjuje, da se je v povprečju 54,5 % zahtevanih oseb strinjalo s svojo predajo (v primerjavi z 62,96 % v letu 2017), pri čemer postopek predaje v povprečju traja 16,41 dneva po prijetju. Povprečni čas predaje tistih, ki se z njo ne strinjajo, je približno 45,12 dneva. Ti podatki se zelo razlikujejo od dolgotrajnega postopka izročitve, ki se je pred izdajo okvirnega sklepa uporabljal med državami članicami.

Februarja 2009 je bil okvirni sklep spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ o sojenju v odsotnosti⁴, s čimer je bil dodan jasen in splošen razlog za neizvršitev odločb, izdanih na sojenju v odsotnosti zadevne osebe⁵. Nadalje, procesne pravice oseb, prijetih na podlagi evropskega naloga za prijetje, so bile okrepljene s šestimi direktivami⁶ o: pravici do tolmačenja in prevajanja⁷; pravici do obveščeniosti⁸; pravici do dostopa do

---

¹ UL L 190, 18.7.2002, str. 1.

² Program ukrepov za izvajanje načela vzajemnega priznavanja sodnih odločb, predviden v sklepih Evropskega sveta zasedanja v Tampereju, ki jih je Svet sprejel 30. novembra 2000 (UL C 12 E, 15.1.2001, str. 10): Načelo vzajemnega priznavanja temelji na vzajemnem zaupanju, ki se je razvilo prek skupnih vrednot držav članic glede spoštovanja človekovega dostojanstva, svobode, demokracije, enakosti, pravne države in človekovih pravic, tako da vsak organ lahko zaupa, da bodo drugi organi uporabljali enake standarde varstva pravic v svojih sistemih kazenskega pravosodja.

³ https://e-justice.europa.eu/content_european_arrest_warrant-90-sl.do.

⁴ Okvirni sklep Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 o spremembi okvirnih sklepov 2002/584/PNZ, 2005/214/PNZ, 2006/783/PNZ, 2008/909/PNZ in 2008/947/PNZ zaradi krepitev procesnih pravic oseb ter spodbujanja uporabe načela vzajemnega priznavanja odločb, izdanih na sojenju v odsotnosti zadevne osebe (UL L 81, 27.3.2009, str. 24).

⁵ Prečiščena različica:

[https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006\(02\)&from=SL](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006(02)&from=SL), str. 45.

⁶ Resolucija Sveta z dne 30. novembra 2009 o načrtu za krepitev procesnih pravic osumljenih ali obtoženih oseb v kazenskih postopkih je temelj za navedenih šest direktiv (UL C 295, 4.12.2009, str. 1).

⁷ Direktiva 2010/64/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. oktobra 2010 o pravici do tolmačenja in prevajanja v kazenskih postopkih (UL L 280, 26.10.2010, str. 1); POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU o izvajanju Direktive 2010/64/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. oktobra 2010 o pravici do tolmačenja in prevajanja v kazenskih postopkih (COM(2018) 857 final): <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/?uri=CELEX%3A52018DC0857>.

⁸ Direktiva 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2012 o pravici do obveščeniosti v kazenskem postopku (UL L 142, 1.6.2012, str. 1); POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU o izvajanju Direktive 2012/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2012 o pravici do obveščeniosti v kazenskem postopku (COM(2018) 858 final):

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/?uri=CELEX%3A52018DC0858>.

odvetnika⁹; krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju¹⁰; procesnih jamstvih za otroke¹¹ in brezplačni pravni pomoči¹².

Komisija je izdala tri poročila o izvajanju okvirnega sklepa¹³. Svet je leta 2008¹⁴ v pomoč osebam, ki delajo v praksi, izdal priročnik o izdaji evropskega naloga za prijetje in ga leta 2010 revidiral¹⁵. Komisija je leta 2017 priročnik posodobila¹⁶. Med marcem 2006 in aprilom 2009 je bila uporaba okvirnega sklepa v praksi predmet medsebojnega strokovnega pregleda med državami članicami, pri čemer je Komisija delovala kot opazovalka v okviru četrtega kroga medsebojnih ocenjevanj¹⁷. Nekateri vidiki okvirnega sklepa so trenutno predmet novega medsebojnega strokovnega pregleda v okviru devetega kroga medsebojnih ocenjevanj, v katerem se vrednotijo izbrani praktični in operativni vidiki evropskega naloga za prijetje¹⁸.

Evropski parlament je 27. februarja 2014 sprejel resolucijo s priporočili Komisiji o reviziji evropskega naloga za prijetje¹⁹ in predlagal zlasti predhodno preverjanje sorazmernosti, razlog za obvezno neizvršitev v zvezi s temeljnimi pravicami, pravico do učinkovitega pravnega sredstva in boljše opredelitev kaznivih dejanj, pri katerih se uporablja evropski nalog za prijetje. Komisija je v odgovoru Evropskemu parlamentu

---

⁹ Direktiva 2013/48/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o pravici do dostopa do odvetnika v kazenskem postopku in v postopkih na podlagi evropskega naloga za prijetje ter pravici do obvestitve tretje osebe ob odvzemu prostosti in do komunikacije s tretjimi osebami in konzularnimi organi med odvzemu prostosti (UL L 294, 6.11.2013, str. 1); POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU o izvajanju Direktive 2013/48/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2013 o pravici do dostopa do odvetnika v kazenskem postopku in v postopkih na podlagi evropskega naloga za prijetje ter pravici do obvestitve tretje osebe ob odvzemu prostosti in do komunikacije s tretjimi osebami in konzularnimi organi med odvzemu prostosti (COM(2019) 560 final): <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/?uri=CELEX%3A52019DC0560>.

¹⁰ Direktiva (EU) 2016/343 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku (UL L 65, 11.3.2016, str. 1).

¹¹ Direktiva (EU) 2016/800 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2016 o procesnih jamstvih za otroke, ki so osumljene ali obdolžene osebe v kazenskem postopku (UL L 132, 21.5.2016, str. 1).

¹² Direktiva (EU) 2016/1919 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. oktobra 2016 o brezplačni pravni pomoči za osumljene in obdolžene osebe v kazenskem postopku ter za zahtevane osebe v postopku na podlagi evropskega naloga za prijetje (UL L 297, 4.11.2016, str. 1; popravek: UL L 91, 5.4.2017, str. 40).

¹³ POROČILO KOMISIJE na podlagi člena 34 Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (revidirana različica) (COM(2006) 8 final): <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/?uri=CELEX%3A52006DC0008>;

POROČILO KOMISIJE o izvajanju, od leta 2005, Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (COM(2007) 407 final):

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/?qid=1588746623870&uri=CELEX:52007DC0407> in POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU o izvajanju Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami od leta 2007 (COM(2011) 175 final):

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/?qid=1588746744852&uri=CELEX:52011DC0175>.

¹⁴ Končna različica evropskega priročnika o izdaji evropskega naloga za prijetje: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8216-2008-REV-2/sl/pdf>.

¹⁵ Revidirana različica evropskega priročnika o izdaji evropskega naloga za prijetje: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-17195-2010-REV-1/sl/pdf>.

¹⁶ Priročnik o izdaji in izvršitvi evropskega naloga za prijetje (UL C 335, 6.10.2017, str. 1):

[https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006\(02\)&from=SL](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006(02)&from=SL).

¹⁷ Nadaljnji ukrepi na podlagi poročil o ocenjevanju iz četrtega kroga medsebojnih ocenjevanj: praktična uporaba evropskega naloga za prijetje in zadevnih postopkov predaje med državami članicami: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-15815-2011-INIT/en/pdf>.

¹⁸ Deveti krog medsebojnih ocenjevanj: področje ocenjevanja in prispevki k vprašalniku: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-6333-2019-INIT/en/pdf>.

¹⁹ Resolucija Evropskega parlamenta z dne 27. februarja 2014 s priporočili Komisiji o reviziji evropskega naloga za prijetje (2013/2109(INL)), (UL C 285, 29.8.2017, str. 135).

pojasnila, zakaj meni, da ni ustrezno revidirati okvirnega sklepa, niti samega niti skupaj z revizijo drugih instrumentov o vzajemnem priznavanju²⁰.

Omejitve sodnega nadzora s strani Sodišča Evropske unije in izvršilnih pooblastil Komisije na področju policijskega sodelovanja in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah so bile 1. decembra 2014 odpravljene po koncu petletnega prehodnega obdobja glede instrumentov iz nekdanjega tretjega stebra v skladu s Protokolom št. 36 k Pogodbi o delovanju Evropske unije²¹. Posledično se je zaradi razlage okvirnega sklepa stalno povečevalo število predlogov Sodišču Evropske unije za sprejetje predhodne odločbe. Število predlogov za sprejetje predhodne odločbe glede okvirnega sklepa se je torej hitro povečevalo, od 12 v letu 2014 do več kot 50 v sredini leta 2020.

1.2. Namen in glavni elementi okvirnega sklepa

Okvirni sklep je nadomestil tradicionalni sistem izročitve s preprostejšim in hitrejšim mehanizmom predaje zahtevanih oseb zaradi izvedbe kazenskega pregona ali izvršitve zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti. Temelji na načelu vzajemnega priznavanja. Sodna odločba odreditvene države članice mora biti priznana v izvršitveni državi članici brez nadaljnjih formalnosti, razen če obstajajo razlogi za neizvršitev.

Glavni elementi, v katerih se okvirni sklep razlikuje od režimov izročitve, so:

- evropski nalog za prijetje je sodna odločba, izvršljiva v drugi državi članici na podlagi načela vzajemnega priznavanja;
- razlogi za neizvršitev so omejeni in izčrpno navedeni v okvirnem sklepu;
- ni preverjanja dvojne kaznivosti v zvezi z 32 kategorijami kaznivih dejanj, naštetimi v členu 2(2) okvirnega sklepa, kot jih opredeljuje odreditvena država članica, če je najvišja zanje zagrožena zaporna kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, najmanj tri leta;
- predaja lastnega državljana države članice je splošno pravilo, obstaja le nekaj izjem. Te se nanašajo na izvrševanje zapornih kazni v domači državi članici osebe in se enako uporabljajo za prebivalce. Glavni razlog za te izjeme je spodbujati socialno rehabilitacijo zahtevane osebe;
- obstajajo strogi roki za sprejetje odločbe o izvršitvi evropskega naloga za prijetje in za predajo zahtevane osebe;
- zahteve temeljijo na obrazcu evropskega naloga za prijetje, s čimer se zagotovi, da jih je lažje in preprosteje vložiti.

1.3. Cilj in področje uporabe poročila

To poročilo ocenjuje, kako je bil okvirni sklep, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ, prenesen v nacionalne zakonodaje vseh 27 držav članic, ki jih zavezuje²². Ocena temelji predvsem na analizi nacionalnih ukrepov, s katerimi je

²⁰ Nadaljnji ukrepi na podlagi resolucije Evropskega parlamenta s priporočili Komisiji o reviziji evropskega naloga za prijetje, SP(2014) 447:

[https://oeil.secure.europarl.europa.eu/oeil/popups/ficheprocedure.do?lang=en&reference=2013/2109\(INL\)](https://oeil.secure.europarl.europa.eu/oeil/popups/ficheprocedure.do?lang=en&reference=2013/2109(INL)).

²¹ UL C 115, 9.5.2008, str. 322.

²² Okvirni sklep zavezuje vseh 27 držav članic, vključno z Dansko in Irsko. Poročilo vključuje tudi Združeno kraljestvo, ki ga okvirni sklep zavezuje do konca prehodnega obdobja, tj. do 31. decembra 2020.

bil prenesen okvirni sklep, kot so bili priglašeni generalnemu sekretariatu Sveta in Komisiji, v skladu s členom 34(2) okvirnega sklepa.

Večina držav članic je od zadnjega poročila Komisije iz leta 2011 spremenila nacionalno zakonodajo o prenosu okvirnega sklepa²³. Zato so se pri pripravi tega poročila upoštevala priporočila Komisije iz prejšnjih poročil in priporočila iz četrtega kroga medsebojnih ocenjevanj v zvezi s prenosom (npr. o sorazmernosti izdanih evropskih nalogov za prijetje²⁴).

Podobno kot prvo poročilo Komisije o izvajanju iz leta 2005²⁵ tudi to poročilo vključuje oceno določb okvirnega sklepa. Osredotoča se na izbrane določbe, ki so jedro okvirnega sklepa in so ključne za nemoteno delovanje evropskega naloga za prijetje. Med navedenimi določbami so zlasti: imenovanje pristojnih pravosodnih organov, opredelitev področja uporabe evropskega naloga za prijetje, temeljne pravice in procesne pravice zahtevane osebe, razlogi za neizvršitev in preverjanje dvojne kaznivosti ter roki za sprejetje odločitve in predajo zahtevane osebe.

2. SPLOŠNA OCENA

Do datuma objave tega poročila so vse države članice priglasile prenos okvirnega sklepa v nacionalno zakonodajo²⁶.

Iz splošne ocene izhaja dokaj zadovoljiva raven izvajanja okvirnega sklepa v precejšnjem številu držav članic. Vendar pa iz ocene nacionalnih izvedbenih ukrepov v nekaterih državah članicah izhajajo tudi določena vprašanja s skladnostjo. Take pomanjkljivosti, če niso odpravljene, omejujejo učinkovitost evropskega naloga za prijetje. Zato bo Komisija sprejela vse ustrezne ukrepe, da se zagotovi skladnost z okvirnim sklepom v vsej EU, po potrebi tudi z uvedbo postopka za ugotavljanje kršitev na podlagi člena 258 Pogodbe o delovanju Evropske unije.

Od objave zadnjega poročila o izvajanju je Komisija organizirala srečanja med petimi strokovnjaki in državami članicami, da bi jim pomagala pri praktičnem izvajanju okvirnega sklepa²⁷.

Marca 2020 je bila ustanovljena evropska skupina za usklajevanje naloga za prijetje. Namen evropske skupine za usklajevanje naloga za prijetje je povečati hitro izmenjavo informacij in sodelovanje različnih akterjev, ki sodelujejo pri izvajanju okvirnega sklepa,

---

²³ POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU o izvajanju Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami od leta 2007 (COM(2011) 175 final):

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/?qid=1588746744852&uri=CELEX:52011DC0175>.

²⁴ Iz statističnih podatkov, ki so jih zagotovile države članice, izhaja, da nekatere države članice izdajajo vse manj evropskih nalogov za prijetje:

https://e-justice.europa.eu/content_european_arrest_warrant-90-sl.do.

²⁵ POROČILO KOMISIJE na podlagi člena 34 Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (revidirana različica) (COM(2006) 8 final): <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/?uri=CELEX%3A52006DC0008>.

²⁶ V skladu s členom 34(1) okvirnega sklepa so države članice morale okvirni sklep prenesti v nacionalno zakonodajo do 31. decembra 2003. V primeru držav članic, ki so se EU pridružile pozneje (v letih 2004, 2007 in 2013), je ustrezní rok za prenos v nacionalno zakonodajo datum njihovega pristopa. Rok za prenos v nacionalno zakonodajo je upoštevala več kot polovica držav članic.

²⁷ 1. aprila 2014, 20. novembra 2014, 7. julija 2016, 17. oktobra 2017 in 7. maja 2019.

tj. osebe, ki delajo v praksi, ter oblikovalci politike iz držav članic, Eurojusta, Evropske pravosodne mreže, generalnega sekretariata Sveta in Komisije. Izmenjave znotraj skupine bi morale pripeljati do enotnejše uporabe okvirnega sklepa.

3. POSAMEZNE TOČKE OCENE

3.1. Pristojni pravosodni organi in centralni organi (člena 6 in 7)

Vse države članice so v skladu s členom 6 generalnemu sekretariatu Sveta priglasile, kateri pravosodni organi so pristojni za izdajo in izvršitev evropskega naloga za prijetje. Na splošno so to njihovi pravosodni organi, pristojni za preiskovanje in obravnavo kaznivih dejanj.

3.1.1. *Odreditveni pravosodni organi (člen 6(1))*

Sodišče Evropske unije je odločilo, da se izraz „pravosodni organ“ iz člena 6(1) okvirnega sklepa ne nanaša le na sodnike ali sodišča države članice, ampak ga je treba razlagati širše in vključiti tudi organe, ki sodelujejo pri izvajanju kazenskega pravosodja v navedeni državi članici. Zato se tudi državna tožilstva štejejo za odreditveni organ, če zanje ne obstaja tveganje, da v posameznem primeru v zvezi s sprejetjem odločitve o izdaji evropskega naloga za prijetje neposredno ali posredno delujejo na podlagi usmeritev ali navodil izvršilne veje oblasti, na primer ministra za pravosodje²⁸. Nadalje, Sodišče Evropske unije je menilo, da izraza „pravosodni organ“ ni mogoče razlagati tako, da vključuje tudi policijo²⁹ ali organ izvršilne veje oblasti države članice, kot je ministrstvo za pravosodje³⁰.

Glede na možnost izvršilne veje oblasti, da daje navodila državnim tožilcem³¹, je manjše število držav članic pred kratkim imenovalo sodišča ali sodnike kot pristojne odreditvene organe, da se zagotovi skladnost s sodbo v združenih zadevah C-508/18, OG, in C-82/19 PPU, PI³², ter s sodbo v zadevi C-509/18, PF³³.

Trenutno v polovici držav članic velja, da so sodišča in sodniki edini pristojni za izdajo evropskega naloga za prijetje. V nekaj državah članicah je za izdajo evropskega naloga za prijetje pristojno le državno tožilstvo. Več držav članic je za odreditvene organe imenovalo sodišča in tožilstva. Nadalje, nekatere od navedenih držav članic so imenoval različne organe glede na fazo kazenskega postopka (npr. pred vložitvijo obtožnice ali po njej oziroma pred sodnim postopkom ali med njim) ali glede na namen evropskega naloga za prijetje (pregon ali izvršitev kazni). V eni državi članici sodišče potrdi predlog

---

²⁸ Primerjaj sodbe Sodišča Evropske unije z dne 27. maja 2019, OG in PI, C-508/18 in C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456, ter PF, C-509/18, ECLI:EU:C:2019:457; sodbe Sodišča Evropske unije z dne 12. decembra 2019, JR in YC, C-566/19 PPU in C-626/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:1077, XD, C-625/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:1078, ter ZB, C-627/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:1079.

²⁹ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 10. novembra 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:858.

³⁰ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:861.

³¹ Pregled stanja na področju pravosodja v EU za leto 2019:

https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/justice_scoreboard_2019_en.pdf, str. 51 in 52.

³² Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 27. maja 2019, OG in PI, C-508/18 in C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456.

³³ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 27. maja 2019, PF, C-509/18, ECLI:EU:C:2019:457.

državnega tožilstva za izdajo evropskega naloga za prijetje³⁴. Ena država članica je za pristojna organa imenovala državno tožilstvo in agencijo za izvrševanje kazenskih sankcij. Manjše število držav članic je imenovalo en namenski organ (npr. generalno državno tožilstvo).

3.1.2. Izvršitveni pravosodni organi (člen 6(2))

Velika večina držav članic je za pristojne izvršitvene organe imenovala sodišča (npr. pritožbena sodišča, okrožna sodišča, vrhovna sodišča) ali sodnike. Ena država članica je na primer v zvezi z evropskim nalogom za prijetje mladoletnika imenovala specializiranega sodnika za mladoletnike; druga država članica je imenovala dva različna organa, odvisno od tega, ali se oseba s predajo strinja ali ne. Nekaj držav članic je imenovalo državna tožilstva. Manjše število držav članic je imenovalo sodišča in državna tožilstva. Nekaterne države članice so imenovale en namenski organ (npr. generalno državno tožilstvo ali višje sodišče).

3.1.3. Centralni organi (člen 7)

Člen 7 državam članicam omogoča imenovati enega ali več centralnih organov v pomoč pristojnim pravosodnim organom pri administrativnem pošiljanju in prejemanju evropskih nalogov za prijetje ter druge s tem povezane uradne korespondence.

Večje število držav članic je imenovalo centralni organ v skladu s členom 7(1). V večini primerov so imenovale svoje ministrstvo za pravosodje. Manjše število držav članic je imenovalo več centralnih organov (npr. tri centralne organe: poleg ministrstva za pravosodje še vodjo državnega tožilstva ter vodstvo policije ali zvezno ministrstvo za notranje zadeve in zvezno kriminalistično policijo).

Nekaj držav članic je imenovanim centralnim organom podelilo dodatne pristojnosti, ki ne izhajajo iz člena 7(2) (npr. centralni organi so odgovorni za predhodno potrditev prejetih evropskih nalogov za prijetje ali pa lahko pod nekaterimi pogoji odložijo izvršitev sodne odločbe o predaji).

3.2. Jezikovna ureditev (člen 8(2))

V skladu s členom 8(2) mora pristojni odreditveni organ evropski nalog za prijetje prevesti v uradni jezik ali uradne jezike izvršitvene države članice. Države članice lahko izjavijo, da sprejemajo prevode v enega ali več drugih uradnih jezikov EU.

Več kot polovica držav članic je predložila izjavo, da sprejemajo evropske naloge za prijetje v jeziku, ki ni njihov uradni jezik (po navadi v angleščini)³⁵. Manjše število držav članic je tako izjavo pogojevalo z recipročno zavezo drugih držav članic. Nekaj držav članic je opredelilo prednostni jezikovni režim prejemanja evropskih nalogov za prijetje od nekaterih sosednjih držav članic.

---

³⁴ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 9. oktobra 2019, NJ, C-489/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:849.

³⁵ Priročnik o izdaji in izvršitvi evropskega naloga za prijetje (UL C 335, 6.10.2017, str. 1) [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006\(02\)&from=SL](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006(02)&from=SL), str. 74.

3.3. Opredelitev evropskega naloga za prijetje ter obveznost spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel (člen 1)

3.3.1. Opredelitev (člen 1(1))

Vse države članice so člen 1(1) okvirnega sklepa prenesle v nacionalno zakonodajo tako, da so evropski nalog za prijetje opredelile kot sodno odločbo³⁶, ki jo država članica izda zato, da druga država članica prime in preda zahtevano osebo z namenom izvedbe kazenskega pregona ali izvršitve zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti.

Večina držav članic evropski nalog za prijetje izrecno opredeljuje kot sodno odločbo in skoraj vse države članice so izrecno navedle, da se mora evropski nalog za prijetje uporabljati za namene izvajanja kazenskega pregona ali izvršitve zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti. Vendar pa pri namenu izvajanja kazenskega pregona nekaj držav članic ni v celoti upoštevalo okvirnega sklepa in so sprejele ožji pristop k namenu pregona ter zahtevale, da se na podlagi evropskega naloga za prijetje lahko opravi sojenje³⁷. Vse države članice se sklicujejo na „zaporno kazen“; manjše število pa ne omenja izrecno tudi „ukrepa, vezanega na odvzem prostosti“.

3.3.2. Obveznost spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel (člen 1(3) ter uvodne izjave 10, 12 in 13)

Člen 1(3) določa, da okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji³⁸. Člen 6 Pogodbe o Evropski uniji se nanaša na Listino Evropske unije o temeljnih pravicah³⁹, Evropsko konvencijo o človekovih pravicah⁴⁰ in ustavne tradicije, skupne državam članicam.

V uvodni izjavi 10 je navedeno, da mehanizem evropskega naloga za prijetje temelji na visoki stopnji zaupanja med državami članicami. Njegovo izvajanje se lahko zaustavi samo v primeru resnih in nenehnih kršitev načel iz člena 2 Pogodbe o Evropski uniji⁴¹ s strani ene od držav članic, ki jih ugotovi Evropski svet na podlagi člena 7(2) Pogodbe o Evropski uniji⁴² s posledicami, navedenimi v členu 7(3)⁴³ Pogodbe o Evropski uniji⁴⁴.

V uvodni izjavi 12 je navedeno, da se nič v tem okvirnem sklepu ne sme razlagati kot prepoved zavrnitve predaje osebe, za katero je bil izdan evropski nalog za prijetje, kadar obstaja razlog za prepričanje, da je bil na podlagi objektivnih elementov nalog izdan z namenom kazenskega pregona in kaznovanja osebe na podlagi njenega spola, rase, vere, etničnega izvora, državljanstva, jezika, političnega prepričanja ali spolne usmerjenosti, ali da bo oseba zaradi katerega od teh razlogov v slabšem položaju. V uvodni izjavi 12 je tudi navedeno, da okvirni sklep ne preprečuje, da ne bi država članica uporabljala svojih

³⁶ Primerjaj sodbi Sodišča Evropske unije z dne 10. novembra 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:858; Kovalkovas, C-477/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:861, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 9. oktobra 2019, NJ, C-489/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:849.

³⁷ Pripravljenost na sojenje pomeni, da je bila sprejeta odločitev o vložitvi obtožnice zoper osebo in o izvedbi sojenja za kaznivo dejanje.

³⁸ UL C 326, 26.10.2012, str. 13.

³⁹ UL C 326, 26.10.2012, str. 391.

⁴⁰ Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin z dne 4. novembra 1950 (ETS št. 005).

⁴¹ Pred spremembami Pogodbe o Evropski uniji: člen 6(1).

⁴² Pred spremembami Pogodbe o Evropski uniji: člen 7(1).

⁴³ Pred spremembami Pogodbe o Evropski uniji: člen 7(2).

⁴⁴ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 25. julija 2018, LM, C-216/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:586.

ustavnih pravil v zvezi z rednim sodnim postopkom, svobodo združevanja, svobodo tiska in svobodo izražanja v drugih medijih.

Uvodna izjava 13 se nanaša na člena 4 in 19(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter navaja, da se oseba ne sme odstraniti, izgnati ali izročiti, kadar obstaja resna nevarnost, da bi v tisti državi osebo obsodili na smrt, jo mučili ali z njo kako drugače nečloveško in poniževalno ravnali ali jo kaznovali⁴⁵.

Te določbe se uporabljajo za države članice, kadar so te odreditvene države članice in kadar so izvršitvene države članice⁴⁶.

Velika večina držav članic je v nacionalno zakonodajo izrecno prenesla obveznost spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel, nekatere v splošnem smislu, druge pa ob posebnem sklicevanju na pravice iz uvodnih izjav 12 in 13. Nekateri prenosi v nacionalno zakonodajo se na primer sklicujejo na splošno na mednarodne pogodbe o človekovih pravicah in temeljnih svoboščinah⁴⁷ in/ali na člen 6 Pogodbe o Evropski uniji. Nekaj držav članic je člen 1(3) okvirnega sklepa preneslo v nacionalno zakonodajo s sklicevanjem le na Konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ne pa tudi na Listino Evropske unije o temeljnih pravicah.

Nekatere države članice se sklicujejo tudi na svojo ustavo. Vendar pa lahko sklicevanje na ustavo preseže člen 1(3) okvirnega sklepa, zlasti ker se člen 6 Pogodbe o Evropski uniji nanaša le na tista ustavna načela, ki so državam članicam skupna. V skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije države članice od druge države članice ne morejo zahtevati višje stopnje nacionalnega varstva temeljnih pravic od tiste, ki je določena v pravu EU⁴⁸.

Nadalje, manjše število držav članic se v svojih izvedbenih določbah ne sklicuje izrecno na temeljne pravice in temeljna pravna načela, saj jih njihovo ustavno pravo zavezuje k spoštovanju temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel.

Kljub odsotnosti ustrezne določbe v okvirnem sklepu večina držav članic izrecno določa obvezen razlog za neizvršitev, ki temelji na kršitvi temeljnih pravic, ali s sklicevanjem na kršitev pravic iz uvodnih določb 12 in 13 (npr. glede rase, narodnosti, vere ali političnega prepričanja).

---

⁴⁵ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, točka 104; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630, točka 60; sklep Sodišča Evropske unije z dne 6. septembra 2017, Schotthöfer & Steiner/Adelsmayr, C-473/15, ECLI:EU:C:2017:633, točka 27; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 25. julija 2018, ML, C-220/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:589; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu, C-128/18, ECLI:EU:C:2019:857, ter sodbo Sodišča Evropske unije z dne 2. aprila 2020, IN, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262, točke 63–68.

⁴⁶ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 29. januarja 2013, Radu, C-396/11, ECLI:EU:C:2013:39, točke 39–43; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, ECLI:EU:C:2015:474, točki 53 in 54, ter sodbo Sodišča Evropske unije z dne 6. decembra 2018, IK, C-551/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:991, točki 66 in 67.

⁴⁷ Na primer Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, Konvencija proti mučenju in drugim krutim, nečloveškim ali poniževalnim kaznim ali ravnanju z dne 10. decembra 1984, Mednarodni pakt o državljanskih in političnih pravicah z dne 16. decembra 1966, Konvencija o statusu beguncev z dne 28. julija 1951.

⁴⁸ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107, točka 63, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu, C-128/18, ECLI:EU:C:2019:857, točka 79.

3.4. Izdaja evropskega naloga za prijetje (člena 2(1) in 8(1))

3.4.1. Področje uporabe in pogoji za izdajo evropskega naloga za prijetje (člen 2(1))

Evropski nalog za prijetje se lahko izda za dejanja, ki se po pravu odreditvene države članice kaznujejo z zaporno kaznijo ali ukrepom, vezanim na odvzem prostosti, najmanj 12 mesecev ali, kadar sta kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, izrečena za kazni do najmanj štirih mesecev.

To določbo je v nacionalno zakonodajo skladno prenesla večina držav članic. Vendar pa manjše število držav članic ni izrecno navedlo diskrecijske pravice svojih pristojnih odreditvenih pravosodnih organov, da proučijo, ali je glede na posebne okoliščine posameznega primera izdaja evropskega naloga za prijetje sorazmerna⁴⁹.

Nekaj držav članic je opredelilo ožje področje uporabe, da se upošteva sorazmernost⁵⁰ evropskega naloga za prijetje, ki ga lahko izdajo njihovi pravosodni organi (npr. opredelitev višjih pragov, zahteva, da morajo biti štirje meseci kazni še neodsluženi ali da mora biti evropski nalog za prijetje izdan v interesu pravičnosti).

Okvirni sklep ne ureja predaje za kazniva dejanja, za katera je zagrožena nižja kazen od praga, določenega v členu 2(1), če so taka dejanja stranska glede na glavno kaznivo dejanje, ki prag dosega⁵¹. V praksi so se nekatere države članice odločile omogočiti predajo v takih primerih, druge pa ne⁵².

Še več, nekatere države članice so izrecno prilagodile področje uporabe v skladu z Okvirnim sklepom Sveta 2009/829/PNZ o uporabi načela vzajemnega priznavanja odločb o nadzornih ukrepih med državami članicami Evropske unije kot alternativni začasemu priporu⁵³, tako da se evropski nalog za prijetje lahko izda tudi, kadar prag 12 mesecev ni izpolnjen, če je bil kršen nadzorni ukrep.

3.4.2. Zahteve glede vsebine evropskega naloga za prijetje in prva raven sodnega varstva (člen 8(1))

Člen 8(1) okvirnega sklepa določa zahteve glede vsebine evropskega naloga za prijetje⁵⁴. To vključuje zlasti:

---

⁴⁹ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 27. maja 2019, OG in PI, C-508/18 in C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456, točki 71 in 75.

⁵⁰ POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU o izvajanju Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami od leta 2007, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52011DC0175&from=SL>, str. 7.

⁵¹ Evropska konvencija o izročitvi z dne 13. decembra 1957 (ETS št. 024) vsebuje določbo o stranskih kaznivih dejanjih.

⁵² Priručnik o izdaji in izvršitvi evropskega naloga za prijetje (UL C 335, 6.10.2017, str. 1) [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006\(02\)&from=SL](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52017XC1006(02)&from=SL), str. 82.

⁵³ Okvirni sklep Sveta 2009/829/PNZ z dne 23. oktobra 2009 o uporabi načela vzajemnega priznavanja odločb o nadzornih ukrepih med državami članicami Evropske unije kot alternativni začasemu priporu (UL L 294, 11.11.2009, str. 20).

⁵⁴ Primerjaj Sodbo Sodišča Evropske unije z dne 1. decembra 2008, Leymann in Pustovarov, C-388/08 PPU, ECLI:EU:C:2008:669, točki 52 in 53, ter sodbo Sodišča Evropske unije z dne 23. januarja 2018, Piotrowski, C-367/16, ECLI:EU:C:2018:27, točke 57–59.

- dokazilo o izvršljivi sodni odločbi⁵⁵ (kot na primer nacionalni nalog za prijetje), ki mora biti ločeno od samega evropskega naloga za prijetje, da se zagotovi prva raven sodnega varstva⁵⁶;
- zakonsko označbo kaznivega dejanja;
- opis okoliščin, v katerih je bilo kaznivo dejanje storjeno, vključno s časom, krajem in stopnjo vpletenosti zahtevane osebe pri kaznivem dejanju, ter odmerjeno kazen⁵⁷.

Skoraj vse države članice so člen 8(1) okvirnega sklepa prenesle v svojo zakonodajo v celoti in skladno, številne tudi dobesečno tako, kot je navedeno v členu 8(1). Ena država članica določa, da mora biti evropskemu nalogu za prijetje priložen dodaten dokument (npr. kopija določb, ki se uporabljajo, poročilo o dejstvih, na katerih temelji evropski nalog za prijetje, informacije o viru dokazil).

3.5. Neposredni stiki med odreditvenim pravosodnim organom in izvršitvenim pravosodnim organom (člena 10(5) in 15(2))

Člen 10(5) določa, da je treba vse težave v zvezi s pošiljanjem ali avtentičnostjo katerega koli dokumenta, potrebnega za izvršitev evropskega naloga za prijetje, reševati v neposrednih stikih med vpletenimi pravosodnimi organi ali, kjer je primerno, z udeležbo centralnih organov držav članic (primerjaj točko 3.1). Več kot polovica držav članic je pravilno prenesla člen 10(5); v nekaterih državah članicah pa zadevnih določb ni bilo mogoče opredeliti; poleg tega je manjše število držav članic ta člen preneslo le delno (izrecno so na primer navedene le težave z avtentičnostjo, ne pa tudi s pošiljanjem).

V skladu s členom 15(2) velja, da če izvršitveni pravosodni organ ugotovi, da podatki, ki mu jih je poslala odreditvena država članica, ne zadostujejo za odločitev o predaji, mora zahtevati, da se mu nujno pošljejo potrebne dodatne informacije⁵⁸. To še zlasti velja glede členov 3 do 5 (razlogi za neizvršitev, primerjaj točko 3.8, in jamstva, primerjaj točko 3.9) ter člena 8 (vsebina, primerjaj točko 3.4.2) okvirnega sklepa⁵⁹. Izvršitveni pravosodni organ lahko opredeli rok za prejetje teh informacij, pri čemer upošteva, da je treba upoštevati roke iz člena 17 (primerjaj točko 3.13). Veliko držav članic je to določbo skladno preneslo v svojo zakonodajo. Nekatere države članice izrecno ne opredeljujejo

⁵⁵ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi, C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385, točki 54 in 58, ter sodbo z dne 10. novembra 2016, Özçelik, C-453/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:860, točke 33–37.

⁵⁶ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi, C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385, točki 55 in 56; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 27. maja 2019, OG in PI, C-508/18 in C-82/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:456, točki 66 in 67, ter sodbo Sodišča Evropske unije z dne 27. maja 2019, PF, C-509/18, ECLI:EU:C:2019:457, točki 44 in 45.

⁵⁷ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 1. decembra 2008, Leymann in Pustovarov, C-388/08 PPU, ECLI:EU:C:2008:669, točka 52; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 6. decembra 2018, IK, C-551/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:991, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 3. marca 2020, X, C-717/18, ECLI:EU:C:2020:142, točka 37.

⁵⁸ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, točki 95 in 96; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi, C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385, točka 65; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 23. januarja 2018, Piotrowski, C-367/16, ECLI:EU:C:2018:27, točki 60 in 61; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 25. julija 2018, ML, C-220/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:589, točka 63, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu, C-128/18, ECLI:EU:C:2019:857, točka 67.

⁵⁹ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 22. decembra 2017, Ardic, C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026, točka 91.

elementa nujnosti, vendar pa določajo, da je treba opredeliti rok. Ena država članica je določbo opredelila kot neobvezno. V dveh državah članicah pa zadevne določbe ni bilo mogoče opredeliti.

3.6. Izvršitev evropskega naloga za prijetje (člen 1(2))

Izvršitveni pravosodni organ ima splošno obveznost izvršiti evropski nalog za prijetje na podlagi načela vzajemnega priznavanja in v skladu z določbami okvirnega sklepa (člen 1(2))⁶⁰.

Manj kot polovica držav članic se v svoji zakonodaji izrecno sklicuje na načelo vzajemnega priznavanja. Dve državi članici se na to načelo sklicujeta v okviru mehkega prava. Nekaj držav članic se namesto tega sklicuje na načelo recipročnosti. V nekaterih drugih ni bilo mogoče opredeliti posebnih določb o prenosu navedenega v nacionalno zakonodajo. Kadar v določbah, s katerimi se okvirni sklep prenaša v nacionalno zakonodajo, načelo vzajemnega priznavanja ni izrecno navedeno, je mogoče o njem sklepati iz strukture zakonodaje, s katero se okvirni sklep prenaša. Vendar pa zlasti iz prenosa razlogov za neizvršitev izhaja, da načelo vzajemnega priznavanja v velikem številu držav članic ni v celoti upoštevano (primerjaj točko 3.8).

3.7. Dvojna kaznivost (člen 2(2) in (4))

3.7.1. Seznam 32 kaznivih dejanj, zaradi katerih je mogoče opraviti predajo brez preverjanja dvojne kaznivosti (člen 2(2))

Člen 2(2) vsebuje seznam 32 kategorij kaznivih dejanj, zaradi katerih je mogoče opraviti predajo brez preverjanja dvojne kaznivosti, če je zanje v odreditveni državi članici najvišja zagrožena zaporna kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, vsaj tri leta, in kot so opredeljena po pravu odreditvene države članice⁶¹.

Nekatere kategorije 32 kaznivih dejanj so bile na ravni EU do določene mere usklajene na podlagi člena 83 Pogodbe o delovanju Evropske unije⁶².

Večina držav članic je člen 2(2) v svojo zakonodajo prenesla dobesedno. Nekaj držav članic se v svoji nacionalni zakonodaji neposredno sklicuje na člen 2(2). Dve državi

⁶⁰ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107, točka 36; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 30. maja 2013, Jeremy F., C-168/13, ECLI:EU:C:2013:358, točka 34, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, točka 79.

⁶¹ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 3. maja 2007, Advocaten voor de Wereld, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, točke 48–60, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 3. marca 2020, X, C-717/18, ECLI:EU:C:2020:142, točke 36–39.

⁶² Na primer: **finančni kriminal**: Direktiva 2014/62/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o kazenskoopravni zaščiti eura in drugih valut pred ponarejanjem ter o nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2000/383/PNZ (UL L 151, 21.5.2014, str. 1); **terorizem**: Direktiva (EU) 2017/541 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2017 o boju proti terorizmu in nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2002/475/PNZ ter o spremembi Sklepa Sveta 2005/671/PNZ (UL L 88, 31.3.2017, str. 6); **kibernetska kriminaliteta**: Direktiva 2013/40/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. avgusta 2013 o napadih na informacijske sisteme in nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2005/222/PNZ (UL L 218, 14.8.2013, str. 8) in **trgovina z ljudmi**: Direktiva 2011/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o preprečevanju trgovine z ljudmi in boju proti njej ter zaščiti njenih žrtev in o nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2002/629/PNZ (UL L 101, 15.4.2011, str. 1).

članici pa sta uvedli bistvene spremembe, ki vplivajo na seznam 32 kaznivih dejanj (npr. z oženjem področja uporabe nekaterih kategorij ali tako, da niso prenesene vse kategorije). Nadalje, nekaj držav članic določa preverjanje dvojne kaznivosti v zadevah, ki se nanašajo na njihove državljane. Ena država članica določa, da se obteževalne okoliščine ne bi smele upoštevati pri pragu vsaj treh let, kadar taka država članica deluje kot izvršitvena država članica.

3.7.2. Preverjanje dvojne kaznivosti (člen 2(4))

Izvršitveni pravosodni organ lahko preveri dvojno kaznivost pri kaznivih dejanjih, ki niso na seznamu 32 kaznivih dejanj, ali pri kaznivih dejanjih, ki so na seznamu, vendar ni izpolnjen pogoj treh let⁶³. Velja torej, da se zahtevana oseba lahko preda pod pogojem, da dejanja, za katera je bil odrejen nalog za prijetje, po zakonu izvršitvene države članice pomenijo kaznivo dejanje, kakršni koli že so njegovi sestavni elementi ali opis⁶⁴ (člen 2(4)). Vse države članice so člen 2(4) okvirnega sklepa prenesle v nacionalno zakonodajo. Vendar pa pri manjšem številu držav članic ni bilo mogoče opredeliti zadevne določbe o neobstoju dvojne kaznivosti kot razlogu za neizvršitev (primerjaj točko 3.8.2).

Večina držav članic v svoji nacionalni zakonodaji ni izrecno navedla, da se mora dvojna kaznivost ustreznega kaznivega dejanja preverjati na podlagi prava izvršitvene države članice, „kakršni koli že so njegovi sestavni elementi ali opis“.

Nadalje, manjše število držav članic je uvedlo dodatni pogoj (npr. da mora biti za kaznivo dejanje, pri katerem se preverja dvojna kaznivost, zagrožena zaporna kazen 12 mesecev, in sicer v odreditveni in izvršitveni državi članici⁶⁵; ali da je kaznivo dejanje opredeljeno kot manjše ali hujše na podlagi prava izvršitvene države članice; ali da se pri ugotavljanju praga vsaj 12 mesecev ne upoštevajo obteževalne okoliščine; ali z zahtevo glede evropskega naloga za prijetje z namenom izvršitve, da morajo biti štirje meseci kazni še neodsluženi).

3.8. Razlogi za neizvršitev (zavrnitev) (členi 3, 4 in 4a)

Splošna obveznost izvršitve evropskega naloga za prijetje iz člena 1(2) je omejena z razlogi za obvezno in fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje (členi 3, 4 in 4a okvirnega sklepa). Ti razlogi so navedeni izčrпно⁶⁶. Glede razlogov za fakultativno neizvršitev velja, da se lahko izvršitveni pravosodni organ sklicuje le na tiste, ki so preneseni v nacionalno zakonodajo njegove države⁶⁷. Nadalje, zavrnitev izvršitve evropskega naloga za prijetje je predvidena kot izjema, ki jo je treba razlagati ozko⁶⁸.

---

⁶³ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 3. marca 2020, X, C-717/18, ECLI:EU:C:2020:142, točka 42.

⁶⁴ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 11. januarja 2017, Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4, točke 35, 38 in 49.

⁶⁵ Primerjaj sklep Sodišča Evropske unije z dne 25. septembra 2015, A, C-463/15, ECLI:EU:C:2015:634.

⁶⁶ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 6. oktobra 2009, Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, točka 57, ter sodbo Sodišča Evropske unije z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, točka 80.

⁶⁷ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 29. junija 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, točka 21.

⁶⁸ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 29. junija 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, točka 19, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:628, točka 50.

Vendar pa iz ocene izhaja, da več kot polovica držav članic določa dodatne razloge za neizvršitev (npr. na podlagi temeljnih pravic (primerjaj točko 3.3.2), političnih kaznivih dejanj, načela sorazmernosti, dodatnih pragov v izvršitveni državi članici (primerjaj točko 3.7.2), zahteve, da je zadeva pripravljena za sojenje (primerjaj točko 3.3.1), ali navedbe krivde, če se zahtevana oseba s predajo ne strinja, ali pa tveganja glede varnosti, javnega reda ali drugih bistvenih interesov izvršitvene države članice).

Nadalje, nekatere države članice so opredelile dodatne zahteve in omejitve glede svojih državljanov (npr. preverjanje dvojne kaznivosti glede svojih državljanov).

3.8.1. Razlogi za obvezno neizvršitev

Kadar obstaja eden ali več od treh razlogov za obvezno neizvršitev, mora izvršitveni pravosodni organ zavrniti izvršitev evropskega naloga za prijetje (člen 3).

- **Amnestija (člen 3(1))**

Izvršitev je treba zavrniti, če za kaznivo dejanje, na katerem temelji nalog za prijetje, velja amnestija v izvršitveni državi članici. Druga zahteva je, da je izvršitvena država članica pristojna za pregon tega dejanja po svojem kazenskem pravu. Skoraj vse države članice so člen 3(1) prenesle v nacionalno zakonodajo. V eni državi članici zadevne določbe ni bilo mogoče opredeliti. Manjše število držav članic se sklicuje na „pomilostitev“ namesto na „amnestijo“, ali na oboje.

- **Ne bis in idem (člen 3(2))**

Izvršitev je treba zavrniti, če izvršitveni pravosodni organ dobi obvestilo, da je zahtevani osebi država članica izrekla pravnomočno sodbo⁶⁹ za ista dejanja (zahteva *idem*⁷⁰ kot samostojni koncept prava EU⁷¹). Zavrniti jo je treba tudi, če je bila v primeru izrečene kazni ta že izvršena ali je v postopku izvrševanja ali če kazni po pravu države članice, ki jo je izrekla, ni mogoče več izvršiti (zahteva glede izvršitve⁷²).

---

⁶⁹ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 11. februarja 2003, Gözütok in Brügge, C-187/01, ECLI:EU:C:2003:87; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 10. marca 2005, Miraglia, C-469/03, ECLI:EU:C:2005:156; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 28. septembra 2006, van Straaten, C-150/05, ECLI:EU:C:2006:614; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 22. decembra 2008, Turanský, C-491/07, ECLI:EU:C:2008:768; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 5. junija 2014, M, C-398/12, ECLI:EU:C:2014:1057; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 29. junija 2016, Kossowski, C-486/14, ECLI:EU:C:2016:483, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 25. julija 2018, AY, C-268/17, ECLI:EU:C:2018:602.

⁷⁰ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 9. marca 2006, Van Esbroeck, C-436/04, ECLI:EU:C:2006:165; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 28. septembra 2006, van Straaten, C-150/05, ECLI:EU:C:2006:614; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 28. septembra 2006, Gasparini in drugi, C-467/04, ECLI:EU:C:2006:610; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 18. julija 2007, Kretzinger, C-288/05, ECLI:EU:C:2007:441; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 18. julija 2007, Kraaijenbrink, C-367/05, ECLI:EU:C:2007:444; in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

⁷¹ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683, točka 38.

⁷² Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 11. februarja 2003, Gözütok in Brügge, C-187/01, ECLI:EU:C:2003:87; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 18. julija 2007, Kretzinger, C-288/05, ECLI:EU:C:2007:441; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 11. decembra 2008, Bourquain, C-297/07, ECLI:EU:C:2008:708, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 27. maja 2014, Spasic, C-129/14 PPU, ECLI:EU:C:2014:586.

Vse države članice so člen 3(2) prenesle v nacionalno zakonodajo. Vendar pa manjše število držav članic uporablja dikcijo „ista kazniva dejanja“ namesto „ista dejanja“⁷³. V zvezi z zahtevami glede izvršitve velja, da več držav članic v nacionalno zakonodajo ni preneslo vseh treh alternativnih meril.

- **Pod pragom starosti za kazensko odgovornost (člen 3(3))**

Izvršitev je treba zavrniti, če oseba, ki je predmet evropskega naloga za prijetje, po zakonodaji izvršitvene države članice zaradi svoje starosti ne more biti kazensko odgovorna za dejanja, na katerih temelji evropski nalog za prijetje⁷⁴. V zvezi s prenosom člena 3(3) ni bilo zaznanih nobenih težav, čeprav se starost, pri kateri oseba postane kazensko odgovorna, med državami članicami razlikuje.

3.8.2. Razlogi za fakultativno neizvršitev (člena 4 in 4a)

Člena 4 in 4a okvirnega sklepa vsebujeta osem razlogov za fakultativno neizvršitev. Države članice niso zavezane prenesti razlogov za fakultativno neizvršitev v nacionalno zakonodajo⁷⁵.

Nekatere države članice so prenesle le nekatere razloge iz člena 4. Nadalje, več držav članic je vse razloge, ki so jih prenesle v nacionalno zakonodajo, opredelilo za obvezne in svojim izvršitvenim organom glede tega niso dodelile nobene diskrecije. Le manjše število držav članic je vse prenesene razloge opredelilo za fakultativne. Nadalje, nekatere države članice so nekatere razloge iz člena 4 in člena 4a opredelile kot fakultativne, druge razloge pa kot obvezne.

- **Pomanjkanje dvojne kaznivosti (člen 4(1))**

Izvršitev evropskega naloga za prijetje se lahko zavrne, če v zadevah iz člena 2(4) (primerjaj točko 3.7.2) dejanje, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, ni kaznivo dejanje na podlagi prava izvršitvene države članice⁷⁶, razen glede kaznivih dejanj, ki se nanašajo na davke ali davščine, carinske dajatve in devizne predpise (fiskalna kazniva dejanja). Nadalje, člen 4(1) se nanaša le na kazniva dejanja, ki ne spadajo na seznam 32 kaznivih dejanj, pri katerih se dvojna kaznivost ne preverja, če je izpolnjen prag treh let⁷⁷ (člen 2(2)).

V manjšem številu držav članic zadevne določbe ni bilo mogoče opredeliti, čeprav so člen 2(4) prenesle v nacionalno zakonodajo (primerjaj točko 3.7.1). Nekatere države članice so člen 4(1) prenesle kot razlog za fakultativno neizvršitev, več držav članic pa je navedeni člen preneslo kot razlog za obvezno neizvršitev.

---

⁷³ Ista opomba se nanaša na druge zadevne člene, na primer na člen 4(2), (3) in (5) okvirnega sklepa, kjer je uporabljen izraz „ista dejanja“.

⁷⁴ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 23. januarja 2018, Piotrowski, C-367/16, ECLI:EU:C:2018:27.

⁷⁵ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 6. oktobra 2009, Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, točke 59–61, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 29. junija 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, točka 21.

⁷⁶ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 11. januarja 2017, Grundza, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4, točki 38 in 49.

⁷⁷ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 3. marca 2020, X, C-717/18, ECLI:EU:C:2020:142, točka 42.

Večina držav članic je v nacionalno zakonodajo prenesla izjemo glede fiskalnih kaznivih dejanj, ki se nanašajo na davke ali davščine, carinske dajatve in devizne predpise. Vendar pa so nekatere države članice izjemo prenesle le delno (izpustile so na primer navedbo „carinskih dajatev in deviznih predpisov“). Manjše število držav članic ni izrecno preneslo izjeme o fiskalnih kaznivih dejanjih. Nadalje, v eni državi članici se pri fiskalnih kaznivih dejanjih izrecno zahteva podobnost davkov in davščin v odreditveni in izvršitveni državi članici, vključno z zahtevo glede zaporne kazni vsaj treh let (brez obteževalnih okoliščin) v izvršitveni državi članici.

Manjše število držav članic je uvedlo dodatne zahteve (primerjaj točko 3.7.2).

- **Pregon poteka v izvršitveni državi članici (člen 4(2))**

Izvršitev se lahko zavrne, kadar je oseba, ki je predmet evropskega naloga za prijetje, v izvršitveni državi članici v kazenskem postopku zaradi istega dejanja, kot je tisto, na katerem temelji evropski nalog za prijetje.

Vse države članice so prenesle člen 4(2) v nacionalno zakonodajo. Večina jih je navedeni člen prenesla kot fakultativni razlog za neizvršitev, nekatere pa kot obveznega ali delno obveznega (ena država članica na primer daje prednost svojim državljanom, tako da določa, da je v primeru njenih državljanov to razlog za obvezno neizvršitev, v primeru nedržavljanov pa razlog za fakultativno neizvršitev). Ena država članica na primer ta razlog pogojuje s tem, da je kazenski postopek očitno lažje izvesti v izvršitveni državi članici.

- **V izvršitveni državi članici pregon za isto kaznivo dejanje ni mogoč (člen 4(3))**

Prenos člena 4(3) v nacionalno zakonodajo zahteva razlikovanje med tremi okoliščinami: pravosodne oblasti izvršitvene države članice so sklenile, da za dejanje, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, ne bodo uvedle kazenskega postopka ali da bodo postopek ustavile, ali kadar je bila zahtevani osebi v državi članici za ista dejanja izrečena pravnomočna sodba, ki onemogoča nadaljnji postopek.

Člena 4(3) v nacionalno zakonodajo ni prenesla le ena država članica. Polovica držav članic ga je prenesla kot razlog za fakultativno neizvršitev. Druge države članice so ga prenesle kot razlog za obvezno neizvršitev, razen manjšega števila držav članic, ki so nekatere od treh alternativnih pogojev prenesle kot razlog za fakultativno neizvršitev, druge pa kot razlog za obvezno. Nadalje, nekatere od navedenih držav članic so le delno prenesle tri pogoje iz člena 4(3).

- **Pregon ali kazen sta zastarala (člen 4(4))**

Izvršitev se lahko zavrne, kadar sta kazenski pregon ali kaznovanje zahtevane osebe po zakonodaji izvršitvene države članice zastarala in spadajo ta dejanja v pristojnost te države članice po njenem kazenskem pravu.

Skoraj vse države članice (razen ene) so člen 4(4) prenesle v nacionalno zakonodajo. Ena se sklicuje na potek časa. Več držav članic je opredelilo, da je to razlog za obvezno neizvršitev.

- **Pravnomočna sodba v tretji državi – *ne bis in idem* v mednarodnem smislu (člen 4(5))**

Izvršitev se lahko zavrne, če izvršitveni pravosodni organ dobi obvestilo, da je zahtevani osebi tretja država izrekla pravnomočno sodbo za ista dejanja (zahteva *idem*), pod pogojem, da je v primeru izrečene kazni ta kazen že prestana ali se prestaja ali se po zakonodaji kaznujoče države ne more več izvršiti (zahteve glede izvršitve).

Člen 4(5) so izvedle vse države članice razen ene. Več kot polovica držav članic ga je v nacionalno zakonodajo prenesla kot razlog za fakultativno neizvršitev, preostale pa kot razlog za obvezno. Vendar pa so nekatere države članice le delno prenesle tri alternativne pogoje glede izvršitve.

- **Izvršitvena država članica prevzame izvršitev kazni (člen 4(6))**

Če je evropski nalog za prijetje izdan zaradi izvršitve zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, in se zahtevana oseba nahaja v izvršitveni državi članici ali je državljan ali prebivalec te države, se lahko izvršitveni pravosodni organ odloči, da se kazen izvrši v njegovi državi članici, namesto da osebo preda odreditveni državi članici⁷⁸. Izraza „prebivalec“ in „se nahaja“ iz člena 4(6) morata biti opredeljena enotno, saj gre za samostojna koncepta prava EU⁷⁹.

Manjše število držav članic člena 4(6) ni preneslo v nacionalno zakonodajo. Druge države članice so ga prenesle na različne načine, saj se osebno področje uporabe prenosa člena 4(6) precej razlikuje.

Le nekatere države članice so člen 4(6) prenesle kot razlog za fakultativno neizvršitev. Večina jih je ta razlog opredelila kot obvezen⁸⁰ ali delno obvezen, saj nekatere razlikujejo med svojimi državljani in tujci⁸¹ (prebivalci) tako, da ta razlog za neizvršitev opredeljujejo kot obvezen v primeru svojih državljanov in fakultativen v primeru prebivalcev, ali pa nimajo posebne določbe o prebivalcih. Nekatere države članice so nadalje opredelile pogoje, kdaj se oseba šteje za prebivalca (npr. stalno prebivališče⁸² dve leti ali pet let, dovoljenje za prebivanje⁸³). Nadalje, ena država članica je člen 4(6) prenesla tako, kot da se uporablja le za državljane EU, in pri tem izključila državljane tretjih držav. Po drugi strani pa ena država članica izrecno navaja osebe, ki jim je bil dodeljen azil. Le manjše število držav članic je člen 4(6) preneslo tako, da se nanaša tudi na osebe, ki se v njej nahajajo.

---

⁷⁸ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 29. junija 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, točke 21–24; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, ECLI:EU:C:2018:1016, točke 34–38, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 24. junija 2019, Popławski II, C-537/17, ECLI:EU:C:2019:530.

Primerjaj Okvirni sklep Sveta 2008/909/PNZ z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji (UL L 327, 5.12.2008, str. 27); Priročnik o premestitvi obsojenih oseb in zapornih kaznih v Evropski uniji (UL C 403, 29.11.2019, str. 2): [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52019XC1129\(01\)&from=SL](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52019XC1129(01)&from=SL), str. 34.

⁷⁹ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 17. julija 2008, Kozłowski, C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437, točki 46 in 54.

⁸⁰ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 29. junija 2017, Popławski, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, točka 21.

⁸¹ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 5. septembra 2012, Lopes da Silva Jorge, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517, točki 52 in 59.

⁸² Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 6. oktobra 2009, Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, točka 74.

⁸³ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 6. oktobra 2009, Wolzenburg, C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, točka 53.

- **Ekstrateritorialnost (kazniva dejanja, storjena zunaj ozemlja odreditvene države članice) (člen 4(7))**

Izvršitev se lahko zavrne, če se evropski nalog za prijetje nanaša na kazniva dejanja, ki:

(a) se po zakonodaji izvršitvene države članice obravnavajo, kakor da so bila v celoti ali deloma storjena na ozemlju izvršitvene države članice ali na kraju, ki se kot tak šteje;

ali

(b) so bila storjena zunaj ozemlja odreditvene države članice, zakonodaja izvršitvene države članice pa ne dovoljuje kazenskega pregona za ista kazniva dejanja, kadar so storjena zunaj njenega ozemlja.

Nekatere države članice so v nacionalno zakonodajo prenesle le enega od obeh razlogov.

Nekaj držav članic v nacionalno zakonodajo ni preneslo razloga iz odstavka (a). Več kot polovica držav članic je prenesla razlog iz odstavka (a) kot razlog za fakultativno neizvršitev. Nadalje, nekatere od navedenih držav članic niso izrecno prenesle fraz „v celoti ali deloma“ in/ali „na kraju, ki se kot tak šteje“.

Manjše število držav članic ni preneslo razloga iz odstavka (b). Več kot polovica držav članic je v nacionalno zakonodajo to določbo prenesla kot razlog za fakultativno neizvršitev.

- **Sojenje v odsotnosti (člen 4a)**

Člen 4a vsebuje fakultativni razlog za neizvršitev v okoliščinah, kadar izvršitveni pravosodni organ prejme evropski nalog za prijetje v zvezi z izvršitvijo zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, na podlagi postopka v odreditveni državi članici, pri katerem zadevna oseba ni bila navzoča⁸⁴ (odločba izdana v odsotnosti). Vendar pa ima ta možnost štiri izjeme, v katerih izvršitveni pravosodni organ ne more zavrniti izvršitve evropskega naloga za prijetje iz razloga, ker je bila odločba izdana v odsotnosti⁸⁵.

Polovica držav članic je člen 4a v nacionalno zakonodajo prenesla kot razlog za obvezno neizvršitev, druga polovica pa kot razlog za fakultativno. V več državah članicah ni bilo mogoče opredeliti zadevnih določb glede štirih izjem. V nekaterih državah članicah, ki so navedene štiri izjeme prenesle, minimalni procesni standardi, opredeljeni v teh izjemah, niso bili izrecno preneseni. Ti vključujejo samostojne koncepte prava EU, ki se nanašajo zlasti na „biti osebno povabljen“, „biti dejansko uradno obveščen“ ali „biti seznanjen z načrtovanim sojenjem“⁸⁶.

3.9. Jamstva odreditvene države članice (člen 5)

Člen 5 določa, da so lahko za izvršitev evropskega naloga za prijetje v nacionalnem pravu izvršitvenega pravosodnega organa opredeljeni nekateri pogoji, izčrpno navedeni v

---

⁸⁴ Primerjaj sodbi Sodišča Evropske unije z dne 10. avgusta 2017, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:629, in *Tupikas*, C-270/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:628, ter sodbo Sodišča Evropske unije z dne 22. decembra 2017, *Ardic*, C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026.

⁸⁵ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 26. februarja 2013, *Melloni*, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107, točki 51 in 52.

⁸⁶ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 24. maja 2016, *Dworzecki*, C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346, točka 32.

členu 5⁸⁷. Ti pogoji se lahko nanašajo na revizijo dosmrtnega zapora ali na vrnitev državljanov in prebivalcev v izvršitveno državo članico z namenom prestajanja zapornih kazni, ki so jim bile izrečene v odreditveni državi članici⁸⁸.

Več kot polovica držav članic je možnost pogojevanja izvršitve evropskega naloga za prijetje z revizijo dosmrtnega zapora ali dosmrtnega ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, prenesla v nacionalno zakonodajo. Nadalje, velika večina držav članic je prenesla možnost pogojevanja izvršitve evropskega naloga za prijetje z vrnitvijo državljanov in prebivalcev po obravnavi v izvršitveno državo članico z namenom prestajanja zaporne kazni ali ukrepa, vezanega na odvzem prostosti, ki jim je bil izrečen v odreditveni državi članici. Nekatere države članice so te določbe prenesle le delno, saj niso jasno navedle, da mora biti oseba vrnjena po obravnavi. Nadalje, nekatere države članice svojim državljanom zagotavljajo ugodnejšo obravnavo.

3.10. Procesne pravice zahtevane osebe (členi 11, 13(2), 14 in 23(5))

Okvirni sklep zahtevani osebi zagotavlja več procesnih pravic. V skladu s členom 11 ima zahtevana oseba pravico biti obveščena o evropskem nalogu za prijetje in njegovi vsebini ter o možnosti soglašanja s predajo; zahtevana oseba ima tudi pravico do pravnega zastopnika in tolmača. Te pravice morajo biti zagotovljene v skladu z notranjim pravom izvršitvene države članice. Nadalje, direktive o minimalnih procesnih pravicah so dopolnile in okrepile pravice iz okvirnega sklepa⁸⁹.

Vse države članice so člen 11 prenesle v nacionalno zakonodajo. Vendar pa so bile v nekaterih državah članicah zahteve prenesene le delno ali pa ni bilo mogoče opredeliti vseh zadevnih elementov (npr. ni izrecne določbe, na podlagi katere je treba zahtevano osebo obvestiti o možnosti soglašanja s predajo, ali pa se zahtevana oseba obvesti šele ob vstopu v ustanovo, kjer se izvaja odvzem prostosti).

Poleg tega več določb okvirnega sklepa zahtevani osebi zagotavlja minimalne procesne pravice, zlasti:

- člen 13(2) določa, da morajo države članice z ustreznimi ukrepi zagotoviti, da sta soglasje k predaji in odpoved pravilu specialnosti (iz člena 27(2)) podana na način, ki kaže, da ju je prijeta oseba pred izvršitvenim organom izrekla prostovoljno in zavedajoč se vseh posledic. V ta namen ima zahtevana oseba pravico do pravnega zastopnika. Člen 13(2) so v nacionalno zakonodajo prenesle vse države članice. Vendar pa v nacionalnih zakonodajah nekaterih držav članic ni bilo mogoče opredeliti elementov prostovoljnosti in zavedanja vseh posledic. Podobne težave so bile zaznane v nekaterih državah članicah glede odpovedi pravilu specialnosti v odreditveni državi članici po predaji (člen 27(3)(f));
- člen 14 določa, da kadar prijeta oseba ne soglašá s predajo, ima pravico do zaslišanja pred izvršitvenim pravosodnim organom v skladu z zakonodajo

---

⁸⁷ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107, točka 38; sodbo Sodišča Evropske unije z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, točka 80, ter sodbo Sodišča Evropske unije z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15, ECLI:EU:C:2015:474, točka 36.

⁸⁸ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 11. marca 2020, SF, C-314/18, ECLI:EU:C:2020:191.

⁸⁹ Primerjaj točko 1.1, str. 1, in sodbo Sodišča Evropske unije z dne 12. decembra 2019, XD, C-625/19 PPU, ECLI:EU:C:2019:1078, točka 55.

izvršitvene države članice⁹⁰. Skoraj vse države članice so člen 14 pravilno prenesle v nacionalno zakonodajo;

- člen 23(5) določa, da je treba zahtevano osebo po poteku časovnih rokov za predajo izpustiti⁹¹. Večina držav članic je člen 23(5) pravilno prenesla v nacionalno zakonodajo. Vendar pa ena država članica vključuje izrecno možnost, da lahko izvršitveni organ enostransko podaljša odvzem prostosti zahtevani osebi za 10 dni, preden se z odreditvenim organom dogovori za nov datum in čas (primerjaj točko 3.14). V manjšem številu držav članic zadevnih določb ni bilo mogoče opredeliti.

3.11. Privilegiji in imunitete (člen 20)

Člen 20 okvirnega sklepa se nanaša na privilegije in imunitete, na katere se lahko sklicuje zahtevana oseba. Določbo je v nacionalno zakonodajo popolno in skladno prenesla manj kot polovica držav članic. Druge so jo prenesle le delno (npr. privilegiji niso izrecno navedeni) ali pa zadevnih določb ni bilo mogoče opredeliti (npr. postopek zahteve o odpovedi privilegijem ali imuniteti).

3.12. Soglasje k predaji, pravilo specialnosti in odpoved temu pravilu (člena 13 in 27)

Na splošno se predana oseba ne sme kazensko preganjati, kaznovati ali ji kako drugače odvzeti prostosti za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo in se razlikuje od kaznivega dejanja, zaradi katerega je bila oseba predana. To je pravilo specialnosti iz člena 27 okvirnega sklepa⁹².

Okvirni sklep državam članicam omogoča, da generalni sekretariat Sveta uradno obvestijo, da se v svojih odnosih z drugimi državami članicami, ki so podale enako izjavo, odpovedujejo pravilu specialnosti, razen če v posamezni zadevi izvršitveni pravosodni organ v svoji odločitvi o predaji navede drugače. Na podlagi informacij, ki so na voljo Komisiji, so tako izjavo dale le tri države članice.

Nadalje, člen 27(3) določa več izjem od pravila specialnosti, ena od njih je, da se lahko zahtevana oseba odpove pravilu specialnosti, v skladu s členom 13.

Zahtevana oseba ima na podlagi člena 13 možnost dati soglasje k predaji. Če prijeta oseba navede, da soglaša s predajo, se tako soglasje in, če je ustrezno, izrecna odpoved upravičenosti do pravila specialnosti podata pred izvršitvenim pravosodnim organom, v skladu z notranjim pravom izvršitvene države članice. Večina držav članic je člen 13 pravilno prenesla v nacionalno zakonodajo. Vendar pa v manjšem številu držav članic velja, da zahtevana oseba samodejno izgubi zaščito pravila specialnosti, če soglaša s predajo. Posledično zahtevana oseba ne more več odločati o odpovedi zaščiti pravila

⁹⁰ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 29. januarja 2013, Radu, C-396/11, ECLI:EU:C:2013:39, točki 41 in 42.

⁹¹ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 25. januarja 2017, Vilkas, C-640/15, ECLI:EU:C:2017:39, točke 70–73.

⁹² Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 1. decembra 2008, Leymann in Pustovarov, C-388/08 PPU, ECLI:EU:C:2008:669, ter sodbo Sodišča Evropske unije z dne 6. decembra 2018, IK, C-551/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:991, točke 59–61.

specialnosti. V nekaterih državah članicah ni bilo mogoče opredeliti določb o prenosu v nacionalno zakonodajo ali pa je prenos le delen, saj ni izrecno določena odpoved upravičenosti do pravila specialnosti.

Nekaj držav članic je uporabilo možnost, da oseba umakne soglasje in odpoved. Manjše število držav članic je uporabilo le možnost umika soglasja. V večini držav članic pa soglasja k predaji in odpovedi ni mogoče umakniti.

V tem smislu v nekaterih državah članicah velja, da je mogoče vložiti pravno sredstvo zoper odločbo o predaji zahtevane osebe, tudi če je oseba s predajo soglašala.

3.13. Časovni roki in postopki pri odločitvi o izvršitvi evropskega naloga za prijetje (člen 15(1) in člen 17)

Odločitev o predaji mora biti načeloma sprejeta v strogih rokih, kot je določeno v okvirnem sklepu (člen 15(1))⁹³. Ne glede na te roke je treba vse evropske naloge za prijetje obravnavati in izvršiti kot nujno zadevo (člen 17(1)). Vendar te zahteve v nacionalno zakonodajo niso izrecno prenesle vse države članice.

Če zahtevana oseba **soglaš**a s svojo predajo, mora biti končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje sprejeta v 10 dneh po soglasju (člen 17(2)). Večina držav članic je to določbo pravilno prenesla v nacionalno zakonodajo; v dveh državah članicah zadevne določbe ni bilo mogoče opredeliti.

Če zahtevana oseba **ne soglaš**a s svojo predajo, mora biti končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje sprejeta v 60 dneh po prijettju zahtevane osebe (člen 17(3)). Velika večina držav članic je to določbo pravilno prenesla v nacionalno zakonodajo. Ena država članica ni prenesla roka 60 dni. Nadalje, nekaj držav članic določa, da začne 60- dnevni rok teči na datum prijettja ali od datuma prvega zaslišanja.

Nekaj držav članic je 10- dnevni in/ali 60- dnevni rok preneslo kot neobvezen.

Izjemoma, če v posameznem primeru evropskega naloga za prijetje ni mogoče izvršiti v rokih, ki se uporabljajo, je te mogoče podaljšati za nadaljnjih 30 dni. V takem primeru izvršitveni pravosodni organ o tem nemudoma obvesti odreditveni pravosodni organ in navede razloge za zamudo (člen 17(4)).

Manj kot polovica držav članic je to določbo v celoti prenesla v nacionalno zakonodajo. Večina jo je prenesla le delno (npr. nujnost obvestila ni izrecno navedena, ne zahteva se navedba razlogov za zamudo ali pa je naveden le sklic na roke iz člena 17(3), pri čemer 10- dnevni rok iz člena 17(2) ni vključen). V manjšem številu držav članic zadevnih določb ni bilo mogoče opredeliti.

Nadalje, videti je, da težave z upoštevanjem rokov iz okvirnega sklepa v nekaterih državah članicah izhajajo tudi iz dolgotrajnih postopkov s pravnimi sredstvi⁹⁴. Zadevnih določb glede trajanja postopkov s pravnimi sredstvi v vseh državah članicah ni bilo

⁹³ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 30. maja 2013, Jeremy F., C-168/13, ECLI:EU:C:2013:358, točka 62, ter sodbo Sodišča Evropske unije z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15, ECLI:EU:C:2015:474, točki 32 in 33.

⁹⁴ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 30. maja 2013, Jeremy F., C-168/13, ECLI:EU:C:2013:358.

mogoče opredeliti. Nekatere države članice pa opredeljujejo stroge roke glede postopkov s pravnimi sredstvi.

Dokler izvršitveni pravosodni organ ne sprejme dokončne odločitve o evropskem nalogu za prijetje, mora zagotoviti, da ostanejo izpolnjeni materialni pogoji, potrebni za dejansko predajo osebe (člen 17(5))⁹⁵. Veliko držav članic je člen 17(5) pravilno preneslo v nacionalno zakonodajo. Vendar pa ena določa splošno in brezpogojno obveznost izpustiti zahtevano osebo, prieto na podlagi evropskega naloga za prijetje, takoj po preteku 90 dni od prijete osebe⁹⁶.

Člen 17(7) določa, da kadar v posebnih okoliščinah država članica ne more upoštevati časovnih rokov, ki se uporabljajo, mora o tem obvestiti Eurojust⁹⁷ in navesti razloge za zamudo. Poleg tega mora država članica, ki s strani druge države članice doživlja ponavljajoče se zamude pri izvrševanju evropskega naloga za prijetje, o tem obvestiti Svet, da se oceni izvajanje okvirnega sklepa. V več kot polovici držav članic je prenos popoln in skladen. Druge države članice so člen 17(7) v nacionalno zakonodajo prenesle le delno (npr. s sklicevanjem le na 60- dnevni rok ali brez navedbe obveznosti obvestiti Eurojust).

3.14. Časovni roki za predajo osebe (člen 23(1) do (4))

Rok za predajo zahtevane osebe začne teči takoj, ko je sprejeta končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje. Zadevni organi bi morali urediti predajo osebe in se dogovoriti o njej takoj, ko je to mogoče (člen 23(1)). V vsakem primeru mora biti oseba predana najpozneje v 10 dneh po sprejetju končne odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje (člen 23(2)). Člen 23(3) in (4) se nanaša na podaljšanje roka, če predaje zahtevane osebe ni mogoče izvesti v 10 dneh zaradi okoliščin, na katere državi članici nimata vpliva⁹⁸, ali v primeru resnih humanitarnih razlogov.

Le nekatere države članice so rok za predajo v nacionalno zakonodajo prenesle na splošno skladen način. Večina držav članic glavnih elementov člena 23(1) do (4) ni prenesla (npr. nujnost, obvezni roki in njihov izračun, sklicevanje zgolj na okoliščine v odreditveni državi članici ali preozka oziroma preširoka opredelitev „resnih humanitarnih razlogov“).

4. SKLEPNE UGOTOVITVE

Ob upoštevanju dosedanjih prizadevanj držav članic je bilo ugotovljeno, da v nekaterih državah članicah raven izvajanja okvirnega sklepa še vedno ni zadovoljiva. Iz te ocene, statističnih podatkov o evropskem nalogu za prijetje in primerjalne analize s predhodnimi poročili izhaja, da nekatere države članice niso upoštevale nekaterih predhodnih priporočil Komisije in priporočil, ki izhajajo iz četrtega kroga medsebojnih ocenjevanj.

⁹⁵ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15, ECLI:EU:C:2015:474, točke 58–61.

⁹⁶ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 12. februarja 2019, TC, C-492/18 PPU, ECLI:EU:C:2019:108.

⁹⁷ V praksi je stopnja obveščanja precej nizka.

Primerjaj statistične podatke o evropskem nalogu za prijetje:

https://e-justice.europa.eu/content_european_arrest_warrant-90-sl.do.

⁹⁸ Primerjaj sodbo Sodišča Evropske unije z dne 25. januarja 2017, Vilkas, C-640/15, ECLI:EU:C:2017:39.

Nadalje, zdi se, da nekatere države članice še niso izvedle nekaterih sodb Sodišča Evropske unije.

Nepopoln in/ali nepravilen prenos okvirnega sklepa v nacionalno zakonodajo ovira uporabo načela vzajemnega priznavanja v kazenskih zadevah. Cilja oblikovanja območja svobode, varnosti in pravice za vse državljane EU, kot je opredeljeno v členu 3 Pogodbe o Evropski uniji, ni mogoče doseči, če države članice ne bodo ustrezno izvedle instrumentov, o katerih so se dogovorile.

Komisija bo še naprej ocenjevala zagotavljanje skladnosti posameznih držav članic z okvirnim sklepom. Če pomanjkljivosti ne bodo odpravljene, bo Komisija sprejela ustrezne ukrepe, da se zagotovi skladnost z okvirnim sklepom v vsej EU, po potrebi tudi z uvedbo postopka za ugotavljanje kršitev na podlagi člena 258 Pogodbe o delovanju Evropske unije.